

De zee die ons scheidt

Emylia Hall

De zee die ons scheidt

Vertaald door
Linda Broeder

Ambo | Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3254 8

© 2015 Emylia Hall

© 2016 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Linda Broeder

Oorspronkelijke titel *The Sea Between Us*

Oorspronkelijke uitgever Headline Review.

An imprint of Headline Publishing Group

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustratie © Emma Goulder/Trevillion Images

Foto auteur © Fayetography.com

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Bobby en CJ

Leef in het zonlicht, zwem in de zee, adem de heilzame lucht

- Ralph Waldo Emerson

Proloog

Jago, New Mexico, heden

Jago hoorde eerst de paarden en toen pas het vuur. Hij lag te slapen, met zijn laken van zich afgetrapt, toen hij ergens door werd gewekt. De nachten hier waren inktzwart. De avond viel vanuit de bergen en gleed over de woestijngrond in een stortvloed van duisternis. Soms ging het gepaard met het huilen van coyotes of het kwieke kwetteren van cicaden, maar nooit met het stadse lawaai van kreten en sirenes, piepende banden of flarden van andermans muziek. De nacht was een donkere deken die pas oprees bij het roze licht van de dageraad.

Jago's ogen schoten open en hij luisterde roerloos. Een onverklaarbaar maar sterk gevoel van onrust nam bezit van hem. Toen klonk er een doordringend, fluitend geluid: de waarschuwendende roep van een jonge hengst. Jago zwaaide zijn benen over de rand van het bed en haastte zich naar de deur. Buiten, op de veranda, petsten zijn blote voeten op het hout. De nachtlucht was drukkend warm en er stond een sterke, smorende wind. Jago keek rond en snoof de lucht op. As. De onmiskembare geur kriebelde achter in zijn keel. Hij speurde de hemel af, vervuld van vrees, en zag een neonkleurige rookwolk aan komen rollen vanuit het westen. Toen hoorde hij het geluid van droge begroeiing die vlam vatte. Het splinteren van cactussen. Het meedogenloze geraas van een natuurbrand.

Hij stooft terug naar binnen, trok zijn laarzen aan en wurmde

zich in een T-shirt. Toen zette hij het op een rennen. Er viel niemand te wekken in het huis. Annie was naar de bruiloft van haar nicht in Phoenix. Op dit tijdstip zou ze diep in slaap zijn, haar adem zoet van de cocktails, haar gekreukte jurk op de grond gegooid. Pico was bij zijn zieke vader in Albuquerque. Jago was als enige op de ranch. Samen met zeventien paarden, elk met een naam en een verhaal, verspreid over tachtig hectare weiland, en een vlammenzee die werd opgejaagd door de wind. Hij kon hun kreten nu duidelijk horen: een aaneengesloten schel gehinnik, onderbroken door angstig gegil en rusteloos hoefgetrappel.

Hij kon niet anders dan naar ze toe gaan.

Robyn, Cornwall, heden

Merrin was altijd Jago's plek geweest, al lang voordat het ook haar plek was geworden. Zelfs nu hij weg was, was hij nog overal. In het roestbruine struikgewas en op de kronkelige lanen. Bij de baai die ze Rockabilly noemde, in de perfecte golven en het immense oppervlak van blauw, grijs, groen en weer blauw. In het helmgras en de zeebries. En ook in haar atelier.

Op de tafel, tussen haar potten met penselen, bewaarde Robyn een reeks schatten, voorwerpen die ooit vochtig glommen, maar nu kurkdroog waren. Zanderige zeeschelpen, een handvol kiezels zo glad en rond als zuurtjes, een perfect poreus stuk zeeschuim. Als ze hier zat te werken, lijnen zettend met potlood of penseel, gleden haar vingers soms even over deze kleine aandenkens, op zoek naar de troost van herinneringen. Pas als er weer iets tot haar kwam – de blik in zijn waterblauwe ogen terwijl hij naast haar op het strand lag, zijn scheve glimlach terwijl hij zijn moeders gitaar vasthield – besepte ze dat zulke vluchtige indrukken toch niet genoeg waren. Niet terwijl hij nog ergens daarginds was, in levenden lijve, op een andere plek dan Merrin, pratend met andere mensen dan zij, een leven leidend dat voor altijd verbonden was met, maar

tegelijkertijd gescheiden was van dat van haar. Dan dwaalde haar blik naar het raam en bleefze maar turen, alsofze helemaal naar de andere kant van de Atlantische Oceaan probeerde te kijken. Ze staaarde naar de horizon en dwong die scherper te worden en een vorm aan te nemen, al was het maar de flauwste welving van een klif of de smalste streep van een vuurtoren, iets waardoor de kust dichterbij leek, iets waardoor Jago niet zo ver weg leek.

Vlokschuim

De verbazingwekkende aanblik van schuimende golven
die opstuiven door de afluende wind, als witte paarden
die het strand op stormen.

Zeven jaar eerder

Het pad naar de baai was steil en hobbelig en dook als een tunnel tussen de rododendrons en gordijnen van klimop door. Robyn stapte voorzichtig omlaag, gehinderd door haar onhandige vracht. In de verhuurwinkel had de surfplank licht geleken, een gestroomlijnde, blauw-gele raket. Nu sleepte ze het ding voort bij de neus, de staart achter haar aan stuiterend, en had ze het gevoel dat ze zich verried als beginneling, nog voordat ze zelfs maar het water in was gegaan. Haar wetsuit leek op precies de verkeerde plekken aan te sluiten, strak aan de achterkant, losjes aan de voorkant, en de rits schuurde langs haar kin. Ze was blij dat ze alleen was gegaan en dat ze Rockabilly had uitgekozen als haar eerste surfplek, in plaats van een lift te regelen naar het toeristenstrand, met zijn brede, witte zandstroken en soepel rollende golven.

Ze had de baai ontdekt op haar tweede dag in Cornwall, drie weken geleden, en had hem snel voor zichzelf opgeëist. Het was de droom van haar ouders om naar het uiterste westen te verhuizen, niet die van haar. Van nature waren de Swintons echte stedelingen, teergevoelig en altijd door land omgeven, maar zoals zovelen hadden ze gehoor gegeven aan de roep van de zee. Zelfs toen ze in een straat met netjes geplaveide opritten en goed onderhouden tuinen woonden, werden de muren van hun woonkamer opgesierd met zeegezichten, en dan geen brave, kindvriendelijke friezen,

maar woeste zeeën en wilde penseelstreken die de kleine Robyn zowel hadden afgeschrikt als geprikkeld.

Door de jaren heen waren Marilyn en Simon Swinton steeds met variaties op hetzelfde thema gekomen: ‘Op een dag kopen we een huis op een klif, zonder burens. Dan kunnen we elke dag wakker worden in de zilte zeelucht en in slaap vallen bij het ruisen van de golven.’ Robyn had hun burens altijd graag gemogen. Ze kon zich niet voorstellen dat ze het razen van de zee hoorde in plaats van het tingelen van de radio van de burens, of dat ze uitzicht had op kale, uitgestrekte kliftoppen in plaats van de witte hekjes die hun tuinen allemaal netjes en gelijkmatig van elkaar scheidden. Ben, haar oudere broer, was allang het huis uit, dus de plannen om naar Cornwall te gaan bleven hem bespaard. Robyn was dertien jaar jonger dan hij, het nakomertje, het ongelukje, haar komst aanvankelijk onthaald met geschokte gezichten, gevolgd door een smartelijke glimlach. Haar plaats in het gezin leek veel op die van een kat: vol vertrouwen dat ze erbij hoorde, zonder in de waan te verkeren dat hun gezinsleven alleen om haar draaide. ‘Robyn was altijd al onafhankelijk,’ zei haar vader vaak, alsof dat een prestatie was in plaats van een noodzakelijkheid.

Vanaf het huis, hun nieuwe thuis dus, was dit pad de snelste weg naar het water. Het kostte zeven minuten, als je doorliep, en zeker twee keer zo lang als je een zware vracht meezeulde. De baai had vast een eigen naam, een naam die op kaarten stond afgedrukt of door de plaatselijke bewoners werd gebruikt, maar op de dag dat Robyn de baai ontdekte, had ze hem Rockabilly genoemd. Het water werd omringd door ruige kliffen, en aan beide uiteinden van de maanvormige baai liep een grillige lijn van uitlopers die ze in. De verste rots aan de linkerkant rees hoog op en was vreemd gekromd, als de vetkuif van een rock-’n-rollzanger.

De eerste keer dat ze op Rockabilly stuitte was Robyn helemaal naar de granieten klip geklauterd. Ze hield zich stevig vast aan het ruwe gesteente, al haar vingers en tenen aangespannen. De wind floot, de zee kolkte rond haar voeten, en zo bleef ze tien seconden

lang staan. Toen klauterde ze voorzichtig terug, met bonzend hart. Dat was haar eigen kleine inwijdingsritueel geweest, en toen ze op de kliftop was gaan zitten en het langzaam eb zag worden, werd ze beloond. Er was een strand verschenen. Het was bezaaid met kiezels en zeewier, een miezerig strookje zand vergeleken met andere plekken, maar het had iets magisch om een strandje te zien opduiken waar je het niet verwachtte. Ze keek hoe het donkere zand goud oplichtte in de zon en klom omlaag, zette de eerste voetstappen op het maagdelijke oppervlak.

Het idee om te gaan surfen ontstond pas later. De Swintons waren midden in de vakantieperiode aangekomen, toen de lanen vol stonden met auto's en de stranden een lappendeken waren van handdoeken en gestreepte windschermen. Robyns ouders wandelden welwillend glimlachend tussen de toeristen door, als edelen die een rondje over hun landgoed liepen. Robyn was van hen weggeglip, op zoek naar mensen die eruitzagen alsof ze hier echt vandaan kwamen. Bij Sennen had ze een drietal surfende meisjes gezien. Ze hadden een slanke taille en gespierde armen, sproetjes op hun gezicht en een gulle lach. Ze had hen naar het water zien rennen met hun gewichtloze surfplanken onder de arm. Ze waren naar de golven gepeddeld en toen kwam het moment dat ze gingen staan, een, twee, drie, en vlak na elkaar een golfpakten, joelend van plezier. Later zag Robyn hen bij hun gedeukte auto staan om zich om te kleden, bikini uit, trui aan, behendig en onverstoort, terwijl er muziek uit de omlaag gedraaide raampjes schalde. Robyn was zogenaamd nonchalant op hen afgestapt, terwijl ze nerveus met haar haar speelde. Ze had hun gevraagd of ze van hier waren, maar de meisjes schudden hun hoofd en zeiden grijnzend: 'Was dat maar waar.' Robyn keek hen na toen ze wegreden en vroeg zich af of ze ooit zulke vrienden zou vinden hier in Cornwall, en of ze ooit zou kunnen leren wat zij konden. Toen het vakantievolk was vertrokken, besloot ze naar Rockabilly te gaan en zelf een poging tot surfen te wagen, voordat september vervaagde en de universiteit weer opdoemde.

Nu strompelde ze het struikgewas uit en stapte wankelend op het zand. Ze liet haar surfplank vallen en bleef even staan om diep adem te halen, met haar handen in haar zij, haar ellebogen naar buiten wijzend. Ze nam alles in zich op. Het water was diepblauw op de grens met de lucht. Golven met sneeuw witte koppen rolden bruisend het strand op en lieten een kanten spoor van schelpen achter. Ze voelde kriebels van verwachting, meteen gevolgd door een golf van zenuwen. Ze sgorde aan de hooggesloten hals van haar wetsuit en was wederom blij dat er niemand was die haar kon zien.

Jago zag haar het strand op wankelen terwijl de achterkant van haar surfplank nog vastzat tussen de struiken. Hij was niet van plan geweest haar te volgen, maar hij was net Scout aan het uitlaten toen hij haar door hun achterste weiland zag lopen en in de bosjes naar zee zag wegglijpen. Ze liep met vastberaden tred, zelfs toen ze met haar plank worstelde. Jago nam de lange route naar de baai. Zijn baai. De baai die buitenstaanders meestal niet wisten te vinden. Zijn hond volgde hem op de voet, met zijn snuit in de lucht, alsof hij een verandering bespeurde op de wind.

Drie weken geleden had Jago het meisje voor het eerst gezien, en daarna nog een paar keer. Misschien was dat wel hoe de wereld was onderverdeeld: in observators en geobserveerden. Hij had haar gezien op de dag dat ze hier was komen wonen. Ze was uit de auto gestapt en had haar armen in de lucht gegooid om zich gapend uit te rekken. Haar T-shirt was omhooggekropen en hij had een glimp opgevangen van haar lelieblanke huid. Ze was achter haar ouders aan het huis in geslenterd en hij had hun verheugde en enthousiaste kreten gehoord. Hij kende het huis wel een beetje: het had leistenen vloeren, brede ramen en een open haard zo groot als een hele kamer. Logisch dat ze zo verheugd waren. Het meisje moest bukken toen ze naar binnen stapte, want de deurposten waren laag en zij was lang. Rijzig. Ze was het eerste meisje dat hij ooit had gezien bij wie dat woord wel paste. Alles aan haar was lang en verfijnd, ook haar witblonde haar, dat tot over haar schouders viel.

Later, toen de laan zich vulde met verhuiswagens, banken en kapstokken, en doos na doos naar binnen werd getild, zag hij haar gezicht achter een van de ramen op de bovenverdieping verschijnen. Ze had het raam opengezet, de zilte zeelucht ingeademd en het uitzicht bewonderd. Hij gunde het haar een glimp op te vangen van de glimmende kop van een spelende zeehond in de baai, of van het wapperende zeil van een groot schip, of een ander klein spektakel. Maar ze leek tevreden met wat ze zag: er verscheen een glimlach op haar gezicht. Ze liet het raam openstaan en verdween weer in het huis.

Op het strand zag hij dat ze haar wetsuit achterstevoren droeg, met de rits op haar borst, de stof opbollend bij haar buik. Jago probeerde niet te lachen. Hij zag hoe ze haar surfplank neergooide en naar de zee staarde. Hij had zich afgevraagd of ze het water wel zou halen. De afdaling via het bospad was niet makkelijk. Daarom kwamen er nooit veel bezoekers naar de baai. Met een surfplank was het vast helemaal lastig, zeker met dat enorme, banaanachtige gevaarte dat ze had uitgekozen. Jago leunde achterover en vroeg zich af wat ze nu zou doen. Hij zag hoe ze de surfplank weer opakte en het ding achter zich aan naar het water sleurde, terwijl het koord zeker tweeënhalve meter achter haar aan sleepte. Toen stormde ze ineens vastberaden de zee in en dook met sierlijke elegantie op de plank. Misschien was dit toch niet haar eerste keer, ondanks de gewekte indruk. Stuntelend op het land, vloeiend in het water. Misschien. Hij ging op zijn buik liggen en keek toe terwijl ze begon te peddelen.

Robyn kreeg een mondvol zout water binnen toen een schuimende golf recht in haar gezicht spoelde. Ze boog haar hoofd en ploeterde verder, met haar tanden op elkaar. De rits van haar wetsuit drukte in haar huid. Dat zou een spoor achterlaten, recht over haar borst, haar eerste surfsouvenir, zij het een wat halfhartige. Haar surfplank deinde en glibberde onder haar, maar ze slaagde erin een soepel ritme te vinden en over de golven te peddelen, turend

door het opspattende water. De zee strekte zich voor haar uit en de zon kleurde het oppervlak zilver. Ver weg aan de horizon leek alles mooi en sereen, maar toen haar plank op gelijke hoogte kwam met de rand van de baai, zag ze het wilde water op de rotsen slaan. De Rockabilly-vetkuif was haar baken. Toen ze dat punt bereikte, stopte ze met peddelen en greep de randen van haar plank vast. Met moeite wist ze zich om te draaien zodat ze weer naar het strand was gekeerd. Ze trappelde met haar benen onder water en strekte zich uit om de punt van haar plank aan te raken. Alles zag er anders uit. De baai leek kleiner, de kliffen minder steil, de wirwar van struiken erachter zo netjes als een volkstuintje. Een levendig briesje woelde door haar haar.

Ze was verder het water op gepeddeld dan Jago had verwacht. Hij liet zijn kin op zijn hand rusten en hield zijn blik op haar gericht terwijl Scout achter hem rondsnuffelde in het gras. Zelf had Jago nog nooit gesurft. Hij gaf de voorkeur aan het strand: vissen, strandjutten, wandelen langs de kust met zijn hond. Hij had een opa verloren aan de Noordzee toen die op een stormachtige avond met zijn boot te pletter was geslagen op de rotsen. Zijn vader, toen nog een kleine jongen, groeide op zonder vader en was altijd op zijn hoede. Misschien had Jago daar ook wel iets van meegekregen: een aangeboren besef van de ambivalentie van de zee ten opzichte van alle levende wezens buiten haar ruige zelf. Als er te veel glazen donker bier in zijn buik klotsten, kon Denny Winters aardig melodramatisch doen en was het volgens hem het grimmige lot van hun familie om hun dierbaren te verliezen. 'We kunnen ze niet bij ons houden, Jago, zo gaat dat bij ons, dat is ons lot, dus daar kunnen we maar beter mee leren leven.' Maar zijn vader had er wel alles aan gedaan om zijn lot te veranderen. Jago had hem zien zitten in het ziekenhuis van Penzance, zijn lange lijf opgevouwen in een gammele stoel terwijl hij zich over het gehavende lichaam van Jago's moeder had gebogen. Zijn vingers waren met die van haar verstrengeld, klampten zich stevig vast, en hij was blijven praten,